

ordnes, derom kan man lige overfor de forskellige Anskuelser, som gjøre sig gjældende, ikke have nogen bestemt Formening, såend Sagen har været gjort til Gjenstand for nogle Overlæg, og der har været Forhandling mellem de forskellige Anskuelser. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds gjorde forskellige Bemærkninger med Hensyn til denne Organisation og, hvorledes man havde tænkt sig Bataillonerne og Regimenterne stillede. Jeg skal her indskrænke mig til at udtale, at det, som har været Tanken ved Lovforslagets Udarbejdelse, ganske vist er at beholde Bataillonerne omtrent saaledes som nu som administrativ Enhed, medens, hvad der ogsaa blev forudsat af det ærede Medlem, Jurisdiktionsmyndigheden maa ligge hos Regimentschefen. — Den anden Anke, som det ærede Medlem havde mod det foreliggende Lovforslag, var Uddannelsen af Fodfolket. Hvad der her er foreslaaet, er afvigende fra den nu gjældende Hærslovsbestemmelse; det er afvigende fra, hvad der blev foreslaaet i 1872—73, da man holdt sig til det Bestaaende, og det er ogsaa afvigende fra det, som blev foreslaaet isjor; men, som jeg tror, afviger det paa en heldig Maade fra dette. Medens det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds ikke havde nogen stor Betænkelse ved Bestemmelsen om Fodfolkets Uddannelse, udtalte det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds sig meget bestemt derimod. Han havde ikke alene store Tvivl om, hvorvidt Forslaget var rigtigt, men han ønskede endog, at det som værende en Met paa det Lovforslag, der ellers havde hans Billigelse, maatte blive fjernet. Det ærede Medlem ansøgte, at Indtælbelsen af Rekruter i April Maaned var ugunstlig, og navnlig, at der ikke vilde blive givet den fulde Tid, som nu er givet til Rekruternes Uddannelse, naar Rekrutbataillonerne blive trukne sammen med de andre Batailloner; Rekruterne bleve indordnede med det gamle Mandstab i Batailloner og trukne sammen til de større Døvelser, Noget, som ikke finder Sted efter den nuværende Hærsordning, idet efter den de større Døvelser udelukkende ere henvisne til Leiren. I saa Henseende tror jeg nu, at det ærede Medlem huskede feil, idet vel som Regel de større Døvelser med Halvdelen af Bataillonerne ere henvisne til Leiren, men det ingenlunde er udelukket ved Hærsloven, at de store Døvelser kunne afholdes om Efteraaret, og selvfølgelig, da Tjenestetiden er begrænset ved Loven, maa det blive med Rekruterne, og jeg skal da henvise til den nu gjældende Hærslovs § 19, hvor det hedder, at „de øvrige større Døvelser afholdes i Reglen om Efteraaret i eller ved Garnisonerne“; men jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at disse Døvelser hverken ere heldige eller frugtbringende, saaledes som Forholdene nu ere ordnede, og at de bør søges indskrænkede saameget som muligt. Paa den anden Side tror jeg imidlertid, at man uden Betænkelse kan gaa til den Uddannelse, der er foreslaaet i Lovforslaget. April

Maaned er jo meget usikker, den kan i Begyndelsen være akkurat ligesaa gunstig for Uddannelsen af Mandstabet som i Slutningen eller som Mai Maaned, det bliver aldeles paa Tilfældighed, og naar man henlægger Rekruterne's Uddannelse til en tidligere Aarstid, maa man ogsaa være betænkt paa at faae de fornødne Lokaler tilveiebragte; dette følger jo af sig selv. At der skulde være nogen særlig Betænkelse ved at lade Rekruter, som have faaet fulde 5 Maaneders Uddannelse, træde sammen med andet Mandstab i den 6tte Maaned, kan jeg ikke indrømme, navnlig naar isse Døvelser blive ledede med den so ødne Omsigt, saa at der ikke bliver anvendt større Tid paa de større Døvelser, end der er nødvendigt. — Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds omtalte nogle Enkeltheder, som jeg ganske kort skal berøre. Han nævnte saaledes, at han savnede i Lovforslaget en Bestemmelse om Hærens Ordning i Krigstid, og beklagede, at Krigsministeren ikke havde optaget sit Forslag fra 1872 om en Overgeneral for Hæren. At det er ønskeligt, ja ikke alene ønskeligt, men ogsaa nødvendigt, at man maa søge hen til at formere Hæren i Fredstid i samme Stikkelse, i hvilken den skal optræde i Krigstid, er klart, men jeg ser slet ingen Nødvendighed for, at det skal fastlaas videre i Loven end i de store Træk, som det her er stet; de nærmere Bestemmelser kunne jo træffes af administrativt Veie. Med Hensyn til Forslaget om Udnævnelser af en Overgeneral, vil jeg ligeoverfor det ærede Medlem sige, at det ikke var uden Betænkelse, at jeg i 1872 gik ind paa denne Tanke og satte den ind i Lovforslaget. Som jeg tillod mig at udtale ved Forelæggelsen af Lovforslaget her, er der Meget, der taler derfor, men der er ogsaa overmaade Meget, der taler derimod. Jeg skal ikke i dette Dieblit komme ind paa den meget vanskelige Stilling, som en saadan Overgeneral og en Krigsminister i Fredstid ville komme til at indtage til hinanden, men jeg skal blot omtale, hvad der meget let vil kunne ske i Tilfælde af Krig. Det behøver nemlig slet ikke at være saa, at den Mand, som Administrationen, den militære Bestyrelse i Fredstid har fundet stikket til at staa i Spidsen for Hæren, netop skulde vælges til at ansøge Hæren i Krig; der kunde være andre Hensyn, der da med Rette kom til at gjøre sig gjældende. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds omtalte Underofficerernes Stilling her i Hæren og beklagede, at ikke alene Uilgangen til denne Klasse af Befalingsmænd, som har en saa stor Betydning for Hæren, var aftagen, men navnlig at Afgangen var saa stor, at der vistnok i saa Henseende var et søleligt Savn omkring ved Afdelingene. Det ærede Medlem vidste ikke, hvor stort Antallet af Vacancerne var, men jeg kan oplyse det ærede Medlem om, at af Vaabnernes 638 Sergentnumere ere for Dieblittet de 31 ledige. Jeg giver det ærede Medlem Ret i,